

От „Студио 54“. С ЛЮБОВ.

Esquire гостува на нашумелия дизайнер Майкъл Халпърн, за да се осведоми за пинизите на бляскавия живот

ТЕКСТ ДЕСИСЛАВА ТОДОРОВА
СНИМКИ МАЙКЪЛ ХАЛПЪРН

Минималистичната естетика в модата през последните години се превърна в „безопасна зона“ за много дизайнери - поле на изява, в което поемането на креативен риск или прекриването на граници става все по-трудно и по-трудно. Дизайнери като Чарлз Джефри, Мати Бован и Майкъл Халпърн като че ли обаче успяха да се преборят с тази нарастваща „тактика“.

Блясъкът като форма на бягство от страшното място, в което се е превърнал светът напоследък, е и основният елемент в работата на Халпърн. „Хората искат нещо весело, цветно и бляскаво, което да могат да носят. Но това не е само въпрос на „обличане“, на дрехи, а по-скоро на поведение. За да си бляскави трябва да можеш да живееш, дишаш и съществуваш чрез блясъка“. Това е и един от най-важните уроци, които Майкъл научава в ателието на Донатела Версаче и екипа на Versace Couture, където е консултант в момента. В същото време младият американски дизайнер работи по собствения си лейбъл - решение, което взима по средата на магистърската си степен по мода в реномираният колеж Central Saint Martins.

Препятствията, през които минава, са в известна степен различни от учебния академичен процес в Лондон и преди това в Parsons в Ню Йорк. Работата с магазини и установяването на връзки с производствени звена е „цял един непознат свят“, който той открива в процеса на развитие на марката. „Не са едно или две неща: от изпращането на производствената поръчка - до ръчното довършване на роклите, през детайлите и финалния резултат. Цялата схема е нещо, за което не те предупреждават в училище и пред което всеки млад дизайнер се изправя рано или късно.“

„Учи се бързо, ефективно и правилно“ - това е предизвикателство, на което Халпърн се натъква, но и се наслаждава. Оказва се, че американското му гражданство не улеснява ситуацията, дори напротив - създаването на бизнес отвъд океана е „отварящо очите“ усещане, което често се оказва и уравнение с няколко неизвестни. „Хората не ти казват кога и как да изпратиш продукцията на клиентите си, целия бизнес план зад фасадата на експорта, свързан с документи, лицензи и сертификати.“ Всичко това са условия, които всеки млад дизайнер научава в процеса на работа.

Но не всичко около Майкъл е свързано с „тъмната страна на блясъка“. В повечето случаи, особено напоследък, изявиите му са от ярки по-ярки. Работата с частни клиенти по рокли за червения килим е любим аспект от кариерата му. „Успях да вляза в ритъм доста бързо. Жените, за които създавам рокли, обикновено пазаруват в Dior и Saint Laurent - и за мен е чест, че успявам да задоволя техните очаквания, които в повечето случаи са доста високи. Те знаят какво точно означава луксът“. Освен „безименни светски дами“, клиентките на Майкъл са и знаменитости. Наскоро той облече Eve по време на хип-хоп наградите на VH1 в Ню Йорк. Последното звездно „завоевание“ на младия дизайнер е седемдесеттарското трико, покрито с пайети, което Бийонсе

носи на тематичното парти по случай 35-ия си рожден ден. На въпроса какво да очакваме от него, Майкъл заключава, че „ще е ярко, ще е шумно и ще е по много!“ Всичко онова, от което модата напоследък се детоксикира, Майкълумело успява да пресъздаде чрез бляскавия дух на

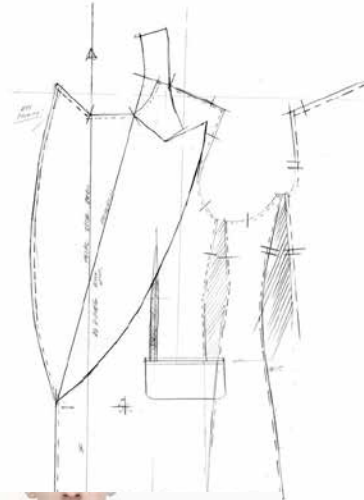
„Студио 54“ и настроението на boogie разоша. С други думи, репликата на Анди Уорхол: „Ако успееш да се убедиш, че изглеждаш невероятно, можеш да пропуснеш косата“, при Майкъл би звучала така: „Ако изглеждаш невероятно, можеш да пропуснеш момента с убеждаването.“

„Хората искат нещо весело, цветно и бляскаво, което да могат да носят. Но това не е само въпрос на „обличане“, на дрехи, а по-скоро на поведение.“

Модата се появи в живота ми наскоро, но като практическа подготовка всичко започна доста по-рано. Майка ми беше шивачка в Съветския съюз и ме научи на занаята.

Храбрият шивач

Запознай се с Абзал Исабеков
— и с дългия му път от Казахстан до Лондон

ТЕКСТ ДЕСИСЛАВА ТОДОРОВА СНИМКИ АБЗАЛ ИСАБЕКОВ, ЛИЧЕН АРХИВ

Да си на парти с Абзал Исабеков е истинско приключение. Неговите заразителен смях и достъпност прескачат границите на резервираната куртоазия и те хвърлят в див танц, който прераства в интригуващ разговор. За какво ли? Абзал ми разказва за дългия път от Казахстан до най-престижните модни академии в света - Ню Йорк и Лондон; за одисеята му, преминала през гей културата и queer бохемията на 70те, както и за знаците на мъжествеността - без оглед на сексуална ориентация и националност. Също - за ролята на легендарната Луиз Уилсън в кариерата му. Ето и танцувалното интервю на един от тазгодишните магистри по мъжко облекло в Central Saint Martins.

Защо избра модния дизайн като креативна среда? Разкажи малко повече за пътя, който те доведе до Saint Martins - и как Лондон повлия на работата ти като дизайнер?

Модата се появи в живота ми наскоро, но като практическа подготовка всичко започна доста по-рано. Майка ми беше шивачка в Съветския съюз и ме научи на занаята. По-късно, когато се преместих в Алмати, бях само на 17 години, а идеята бе да следвам счетоводство и маркетинг в бизнес училище. В Алмати обаче срещнах поддръжници на моята идея - със сходното разбиране, че можеш да се прехранваш, правейки дрехи. Това е и причината да кандидатствам в няколко модни училища, след като завърших първия си бакалавър. Приеха ме в Parsons, Ню Йорк, където се научих да правя конструкции на костюми. Усъвършенствах техниката си

в ателие в Лонг Айленд, което се казва Primo.

След това кандидатствах за магистърската програма в Central Saint Martins - много от моите „модни гурута“ са завършили програмата ѝ заради Луиз Уилсън. Тя самата ме интервюира и ме прие, но за съжаление почина няколко дни след това.

Какво е главно-то вдъхновение за дипломната ти колекция? Каква е позицията ти спрямо костюмите днес и до каква степен произхождат ти допринася за работата ти в стилово отношение?

Душата на колекцията е идеята за доминацията и подчинението в гей културата. Предполагам, че обсебиха ми по това през последните 3-4 години е започнала заради филма Queer As Folk. По онова време интернетът не беше толкова добре развит и навлязъл в бита ни - спомням си, че ми отне близо 2 дни, докато заредя 30 минути от лентата. Но това шоу отвори очите ми към гей света и ми показа, че не съм единственият, който е привлечен от същия пол. Знаем, че много хора определят гей-стереотипите като клишета, но за 14-годишно момче, израснало в страна като моята, го почувствах като „просветление“. Така че откриването на този свят за пръв път ме вдъхнови необратимо. Проучването около създаването на дипломната ми колекция не беше всъщност проучване в научния смисъл на думата, а по-скоро коригиране на това, което вече бях изработил - и събиране на парченцата пъзел в обща картина. Всичко започна с работата на Робърт Мапелторп, включваща живота

му през 70те в Ню Йорк. Запознах се отблизо с работата на фотографи като Питър Хъджър, Марк Морисроу, Дейвид Войняровиц, както и с 8-милиметровите късометражни филми на Анди Уорхол с участието на Джо Д'Алесандро. Поставах си за цел да разбера хедонистичния дух на 70-те през книгата на Андрию Холеран Танцор от танца, както и от снимките от партитата на Жак Дьобашер и Карл Лагерфелд в Париж. Гей семиотика на Хал Фишър и филми като Сало на Пазолини и Такси Зум Кло на Франк Рудолф ми разкриха в дълбочина тайните на обърканата и невероятна реалност на хомосексуалността.

Какво мислиш за източноевропейската вълна в модата напоследък? Как това е част от твоята креативна идентичност?

Исках да се опълча на това, което се случва в момента що се отнася до смесването на половете - женски облекла, носени от мъже, пост-Vetements „лудост“, уголемени силуети и всички пост-съветски влияния. Тази колекция е ода за мъжествеността и традицията. Исках да се върна към изкуството на правенето на кройки. Всичко се отнася до уменията и майсторството на изработката, което развивам, в този конкретен случай - на костюми. Много хора могат да правят непропорционални, несъразмерни кройки, но отнема години опит, за да направиш първокласно сако, базирано на разбирането на мъжките пропорции и тяло.

Какво следва оттук нататък за теб?

В момента работя като прет-а-порте дизайнер в Cejpe. Човекът, с когото мечтая да направя колаборация, е Стефано Пилати, защото уважавам работата му като един от най-талантливите живи дизайнери на мъжки облекла. **ES**

„Бързите“ МЪЖЕ В МОДАТА

Модният календар никога не е изглеждал по-разнородно. Бесните темпове на развитие в индустрията в последните няколко сезона взеха първите си жертви сред дизайнерите. Албер Елбаз от Lanvin бе първият, който напусна глобален бранд, последва го и Раф Симънс. Нестабилното състояние на световната икономика, Брекзит и сиването на паунд-стерлинга, както и военните конфликти в Близкия Изток, продължават да влияят на една от най-комерсиално продуктивните индустрии. Бързата мода и „Zara-ефектът“, както го нарича френската журналистка Mademoiselle Agnes, притискат дизайнерите да създават кръз и пре-колекции, без да имат възможността да „си поемат въздух“ и да генерират нови идеи.

Докато френският доайен на парижкия шик - Изабел Маран, нарича този омагьосан кръг „людост“, много брандове смениха тактиката си. Tom Ford например въведе техниката на не-представяне на шоу, а само презентирането на колекцията пред байъри. Преди два сезона модният бог на 90-те и бивш главен дизайнер на Gucci и креативен

директор на Yves Saint Laurent (едни от най-мрачните месеци в кариерата му) обедини сили с Ник Найт и Лейди Гага и показа новите си дизайни онлайн, чрез музикално видео. След като тактиката бе изпробвана, дойде време за обединяване на мъжките и женските колекции. Това, разбира се, не е новост, особено в креативен аспект и всички го помним още от онова време, когато Лий МакКуин представи шоуто си за пролет-лято 2004, вдъхновен от филмовия шедьовър на Сидни Полак - „Уморените коне ги убиват, нали?“, когато двойки представят колекцията под формата на танц.

Бързата мода и „Zara-ефектът“ притискат дизайнерите да създават кръз и пре-колекции, без да имат възможността да „си поемат въздух“ и да генерират нови идеи

За 12-те години до днес обаче много неща се промениха в глобалния моден климат.

Един от резултатите е друг иновативен метод, който дори г-н Форд успя да наложи умело – етосът „виж сега, купи веднага“. Както при неговото шоу за пролет-лято 2017, така и при по-малки местни марки като KTZ, скъсяването на периода за усвояване на идеи от хай-стрийт брандовете ще прескочи момента с продаването на дословни копия. Или по-скоро ще го забави, предвид шопинг бума в британската столица в месеците от Брекзит насам – азиатският пазар „наводни“ улиците с купувачи на едро, които се възползват от ниската стойност на паунда и препродават стоки в Китай например. Връщайки се на въпроса за трендовете за идния сезон обаче именно всички тези новости ни помагат да надникнем в бъдещите мъжки гардероби, без да се налага да чакаме следващата мъжка седмица на модата.

Фокусирайки се върху три основни марки, които формират тенденциите по различни начини, пречупени през призмата

на три модни столици - Burberry в Лондон, Tom Ford в Ню Йорк и Vetements в Париж - тенденциите отразяват и три основни културни течения в модата в момента.

Ако започнем с Burberry, може би първоначалният образ на мъжа, носещ марката, е тренч коутът. Тази година обаче английският лейбъл, подтикнат от вътрешните промени в компанията от страна на Кристофър Бейли, предефинира своите класически мотиви. Принтовете върху коприна, сатен и наслояването на ризи, разкопчани яки и кадифе създадоха бохемско усещане и прескачане от ера в ера. Петдесетарски клош панталони с висока талия в класическите маслиново зелено, каки и индиго придадоха лекота на силуетите. Вдъхновена от „Орландо“, едно от най-противоречивите и иновативни произведения на Вирджиния Улф, идеята за размиването на границите между половите беше основен лайт мотив. Ризи с жоржет и флорални мотиви, както и викториански ръкавели с плисе придадоха романтичен, но в същото време мъжествен тон на облеклата.

Далеч от идеята за романтика е колекцията на Tom Ford. В типичния за него холивудски шик, предните позиции в йерархията на шоуто са заети не толкова от редактори, колкото представляваха своеобразен червен килим от знаменитости. В навечерието на представянето на дългоочаквания му филм - „Нощни животни“, колекцията носеше усещането от ерата на реклами на Marlboro. Допирна точка и всеобращен тренд при него и въобще този сезон са кадифените сака с изчистена линия и контрастиращи топове, ризи или polo-shirts. Панталоните и тук са с висока талия, а камуфлажните принтове и цветът горчица продължават да придават милитъри привкус.

Споменавайки милитъри, неминуемо свързвам този тренд с конфликтността и бунтарското начало. Едни от най-нашумелите борци в тази насока са Vetements - креативно студио, базирано в Париж, чийто основател - Демна Гвасалия е и причината Balenciaga да предефинира идеята за бомбър якетата този сезон.

Идеята за „имитирането“ нашумява с популярни марки като Mackintosh, Levi's, Dr.Martens, както и класически имена като Brioni и Manolo Blanik. Основната идея е пласирането не на една, но на цели 18 мини колекции, които ще бъдат произведени от самите брандове. По този начин младите модни бунтари могат да си купят якета на Alpha Industries от Vetements – на съответната цена,

разбира се, и същевременно да са част от семейството на Vetements. Преработвайки и утвърждавайки идеята за разчупването на силуетите на класически форми като суетшърти, бомбър якета и каубойски ботуши, стрийтуеър течението стъпва една крачка нагоре - с цени и качество на материалите, кореспондиращи на високата мода. Цветовете са главно сиво, каки, а тренчовете и ризите са с класическа „oversized“ линия. В основната си функция обаче модата е огледало на реалността. Да забележиш нещо бързо, преди всички други да са

осъзнали какво и защо се случва, е качество, което държи успешните брандове на повърхността, но не гарантира дълъг живот. Дарвин е казал, че оцеляват не най-силните, а най-адаптивните - и в тази връзка променящите се трендове и идният сезон ще еволюират в бъдещите колекции след това. Нещото, на което Tom Ford, Burberry и Vetements ни учат обаче, е убеждението, че поведението и хъсът, с които носим дадена дреха, създават интегритет и полагат основите на диалога между личния стил и модния подиум 📌

